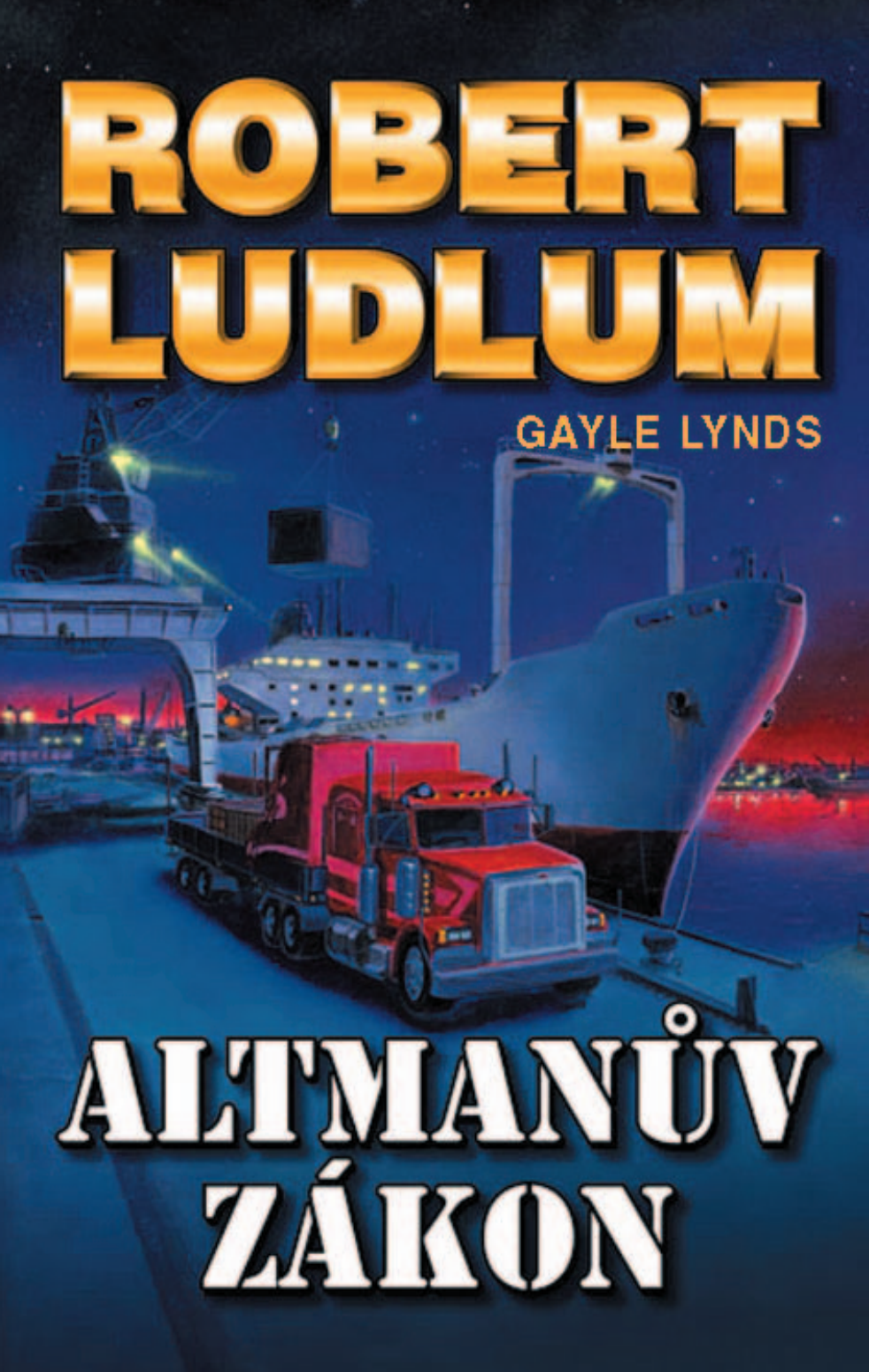

ROBERT LUDLUM

GAYLE LYND'S

A detailed illustration of a red and white semi-truck driving on a pier at night. The truck is moving towards the right. In the background, a large white ship is docked, and its lights are reflecting on the water. The sky is dark blue with some stars. The overall scene is illuminated by the truck's headlights and the ship's lights.

ALTMANŮV
ZÁKON

ROBERT LUDLUM

GAYLE LYND

**ALTMANŮV
ZÁKON**

2012

Copyright © 2003 by MYN PYN LLC
Translation © 2004 by Michael Havlen
Cover illustration © 2004 by Petr Willert
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ALTMAN CODE,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2003,
přeložil Michael Havlen
Odpovědný redaktor: Antonín Szkandera
Korektura: Lubomír Petr
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Petr Willert
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-728-4

PROLOG

**PÁTEK 1. ZÁŘÍ 2002
ŠANGHAJ, ČÍNA**

Přístaviště na severním břehu řeky Chuang-pchu osvětlovaly obří reflektory, jež měnily noc v den. Houfy přístavních dělníků vykládaly kamiony a připevňovaly dlouhé ocelové kontejnery k vysokým jeřábům. Ty je za hlučného skřípotu a vrzání zvedaly k hvězdnému nebi a pokládaly do držáků nákladních lodí z celého světa. Do tohoto důležitého přístavu na východním pobřeží Číny, zhruba na půli cesty mezi hlavním městem Pekingem a jejím posledním přírůstkem Hongkongem, jich denně proudily stovky.

Jižně od doků zářila světla velkoměsta a věžáky nové čtvrti Pchu-tung, zatímco na zvířené hnědé vodě řeky se praly o místo nákladní lodě, džunky, malé sampany i dlouhé řady prostých dřevěných bárek. Výjev připomínal rušný pařížský bulvár.

V loděnici u východního konce přístaviště – nedaleko od místa, kde se Chuang-pchu ostře stáčí na sever – bylo světlo méně jasné. Osamocenou loď zde nakládal jeden jeřáb s nanejvýš dvaceti dělníky. Na zádi plavidla se vyjímal nápis *Císařovna vdova*, jejímž domovským přístavem byl Hongkong. Po všudy přítomných strážcích doků v uniformách ani památky.

K plavidlu nacouvala dvě nákladní auta. Zpocení dělníci skládali ocelové sudy, váleli je po prknech a stavěli na nakladovou síť. Když se naplnila, kleslo k ní rameno jeřábu, z něhož sklouzlo lano. Ocelový hák na jeho konci se zaleskl. Dělníci na něj zachytili velkou síť. Jeřáb hbitě zvedl barely do výše, otočil se a spustil je nad palubu lodi. Přístavní dělníci navedli náklad na správné místo.

Řidiči kamionů, dělníci, jeřábník i nakladači pracovali v tomto vzdáleném doku pravidelně. Počínali si rychle a tiše, urostlý muž stojící napravo od vozů však přesto nebyl spoko-

jen. Pozorně těkal očima od pevniny k řece. Na Číňana měl neobvykle bledou pleť a ještě podivnější vlasy – světle zrzavé s bílými pramínky.

Pohlédl na hodinky. Pak téměř neslyšným šepetem oslovil předáka dělníků: „Skončíte přesně za třicet šest minut.“

Nebyla to otázka. Předák prudce škubl hlavou, jako by dostal ránu zezadu. Chvilí jen zíral, pak sklopil oči, odběhl a začal rvát na své muže. Tempo práce náhle vzrostlo. Šéf dál poháněl dělníky k větší rychlosti. Muž, kterého se bál, mu stál za zády jako hrozivá výstraha.

V té době se za těžkými koly vlečných lan v temném výklenku překladiště ukryl štlhlý Číňan v teniskách značky Reebok, západních džínách a kabátu upnutém ke krku.

V šeru ho téměř nebylo vidět. Nehybně si prohlížel sudy valené na síť a zvedané na palubu *Císařovny*. Vytáhl ze saka miniaturní fotoaparát a mačkal spoušť, dokud nebyl uložen poslední barel a poslední kamion se nechystal k odjezdu.

Tiše se otočil, ukryl přístroj do pláště a odkradl se z nasvíceného prostoru, až ho opět pohltila tma. Pak narovnal záda a tiše našlapoval po dřevěných prknech k silnici vedoucí zpátky do města. Cestou se schovával za všechno možné. Nad hlavou mu vanul teplý noční větřík, který s sebou přinášel těžký pach kalné řeky. Muž si toho však nevšímal. Měl velkou radost, protože získal důležité informace. Ale byl také nervózní. Tyto lidi nelze podceňovat.

Když zaslechl kroky, blížil se už ke konci přístaviště, kde začínala pevnina. Byl téměř v bezpečí.

Hromotluk se zvláštními červenobílými vlasy se tiše plížil rovnoběžnou trasou mezi různými boudami. S klidem a rozhodností sledoval, jak jeho oběť zbystřila, zastavila se a náhle vyrazila kupředu.

Muž se rychle rozhlédl. Nalevo ležela zanedbaná část doku, kde nacházeli útočiště rackové, vpravo byla jednoduchá cesta, kterou do překladišť a zpět projížděly kamiony a další vozy. K pevnině mělo brzy zamířit poslední auto. Jeho světlomety už krájely noční tmu. Když kořist skočila za vysokou haldu provazů na levé straně, muž vytáhl škrtidlo a rozběhl se. Než se

pronásledovaný stačil otočit, zabiják mu přehodil kolem krku tenký drát a prudce utáhl.

Ruce oběti se ještě dlouhou minutu zoufale oháněly. Ramena sebou škubala v agonii. Celé tělo se prudce otřásalo. Nakonec paže ochably a hlava se bezvládně svésila na prsa.

Když se z pravé strany přirtil kamion, dřevěný dok se zachvěl. Vrah schovaný za haldou lan položil tělo na prkna. Uvolnil škrtidlo a prohledal mrtvému šaty. Našel fotoaparát. Beze spěchu vstal a vzápětí se vrátil se dvěma velkými háky, jež sloužily pro upevňování nákladu. Poklekl vedle mrtvoly, nožem z pouzdra na lýtku jí rozpáral břicho, vložil do něj hroty železných háků a vše upevnil provazy. Pak odtáhl zabitého do temné vody. Tělo tiše šplíchlo a kleslo ke dnu. Navždy.

Muž vykročil k poslednímu kamionu, který podle rozkazu počkal, a vylezl do kabiny. Když nákladní vůz zamířil k městu, *Císařovna* zvedla můstek a uvolnila lana. Remorkér ji pak odtáhl do Chuang-pchu, odkud po proudu brzy vplula do obří řeky Jang-ce a nakonec na otevřené moře.

ČÁST PRVNÍ

ÚTERÝ 12. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Ve Washingtonu mají rčení, že vládu řídí právníci, ale právníky řídí špioni. Město je protkané sítí zpravodajských služeb, od legendárních CIA a FBI přes málo známou NRO až po různé výzvědné skupiny ve všech odvětvích státní správy, dokonce i na významných ministerstvech zahraničí a spravedlnosti. Podle prezidenta Samuela Castilly jich je až příliš. Vládne mezi nimi odvěká rivalita a nechuť dělit se o informace, beztak často zavádějící. Dalším problémem je nebezpečná byrokratická zdlouhavost.

Právě o tom i o hrozící mezinárodní krizi prezident znepokojeně uvažoval, když jeho černý Lincoln Towncar projížděl úzkou okresní silničkou na severním břehu řeky Anacostia. Motor tiše vrněl. Vůz s kouřovými skly míjel propletené stromy a tradiční osvětlená přístaviště, až se nakonec přehoupl přes zrezivělé koleje a zabočil vpravo do rušného doku obehnaného plotem. Na ceduli stálo:

NÁMOŘNÍ JACHTAŘSKÝ KLUB ANACOSTIA VSTUP POUZE PRO ČLENY

Klub jachtařů vypadal stejně jako všechny ostatní, jež lemovaly řeku východně od Washingtonu. Byla hodina před půlnocí.

V soukromém přístavišti, pouhých několik kilometrů nad soutokem Anacostii s větším Potomakem, kotvily velké motorové jachty a plachetnice, stejně jako obvyklá víkendová plavidla. Prezident se podíval oknem na mola, jež vybíhala do ponuré vody. U některých právě přistálo pár námořních jachet pokrytých solí. Členové posádek na sobě měli výstroj do špatného

počasí. V okolí Castilla uviděl pět dřevěných budov různých velikostí. Místo vypadalo přesně tak, jak mu ho popsali.

Lincoln plavně zastavil za největším z osvětlených domů, kam nebylo vidět z doků ani od silnice skryté za hustým lesem. Z limuzíny rychle vystoupili čtyři muži v tmavých oblecích s malými samopaly v rukou a rozestavili se kolem. Upravili si speciální brýle s nočním viděním a pročešávali očima temnotu. Jeden ze čtveřice se nakonec otočil zpátky k vozu a rázně kývl.

Pátý muž, který seděl přímo vedle prezidenta, měl také tmavý oblek, ale místo samopalu svíral devítimilimetrovou pistoli Sig Sauer. Prezident mu na znamení podal klíč a strážce chvatně vykročil od auta k téměř neznatelným bočním dveřím domu. Vložil klíč do skrytého zámku a odemkl. Pak udělal čelem vzad, rozkročil se a namířil zbraň před sebe.

V té chvíli se otevřely dveře auta nejbliž k budově a prezident se nadechl chladného nočního vzduchu, prosyceného zápachem spálené nafty. Byl to vysoký, urostlý muž v bavlněných kalhotách a sportovním saku. Na svou mohutnou postavu vešel do domu až nečekaně hbitě.

Pátý člen ochranky se naposledy rozhlédl a spolu se dvěma kolegy také zmizel uvnitř. Zbývá dva zůstali hlídat lincoln a boční dveře.

Nathaniel Frederick („Fred“) Klein, zmožený šéf špionážní organizace Alfa, seděl za kovovým stolem plným rozházených papírů v malé kanceláři v přístavním domku. Bylo to nové nervové centrum Alfý. Na počátku, tedy před čtyřmi lety, neměla skupina žádnou formální strukturu, skutečné sídlo ani oficiální agenty. Tvořili ji porůznu najatí profesionálové z řady oborů. Všichni měli zkušenosti z rozvědky, většina vojenskou minulost a byli v podstatě svobodní – neměli rodinu, trvalý domov, zkrátka žádné závazky, ať už trvalé či dočasné.

Tři velké mezinárodní krize však vyčerpaly zdroje elitního kroužku až na samotnou hranici únosnosti. Prezident proto usoudil, že jeho supertajná agentura potřebuje víc lidí a stálou základnu daleko od radarových obrazovek FBI, Kongresu či Pentagonu. Výsledkem byl tento „soukromý jachtařský klub“.

Měl správné náležitosti pro diskrétní práci: byl otevřený čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Panoval zde sice nesouvislý, ale pravidelný dopravní ruch, který se neřídil žádným vzorcem. V dosahu ležela přistávací plocha pro vrtulníky, která připomínala spíš pole zarostlé plevem. Základna doslova přetékala nejmodernějším telekomunikačním zařízením. Bezpečnostní opatření byla velice nenápadná, zato špičková. Kolem by neprolétla ani vážka, aniž by ji zachytilo jedno z čidel.

Klein byl v kanceláři sám. Zpoza dveří k němu doléhal tlumený hovor několika členů noční směny. Zavřel oči a začal si mnout kořen svého dlouhého nosu. Brýle s drátěnou obrubou ležely na stole. Dnes Klein vypadal skutečně na svých šedesát let. Od té doby, co řídil Alfou, znatelně zestárl. Jeho tajuplnou tvář zbrázdily nové vrásky, i čelo měl o pár centimetrů vyšší. A teď hrozil výbuchem další problém.

Když bolest hlavy trochu ustoupila, opřel se, opět si nasadil brýle a začal bafat ze své nerozlučné dýmky. Místnost naplnila oblaka dýmu, jež neuvěřitelnou rychlostí mizela ve výkonném ventilačním systému, instalovaném zde právě za tímto účelem.

Na stole ležel otevřený spis, Klein se do něj však nedíval. Jen kouřil, podupával a každých pár vteřin loupal okem po hodinách ve tvaru lodě, jež visely vlevo na stěně. Dveře pod hodinami se konečně otevřely. Muž s pistolí Sig Sauer prošel kanceláří k protějším dveřím, zamkl je a otočil se.

Pár vteřin poté vstoupil prezident. Usedl do koženého křesla s vysokým opěradlem naproti Kleinově stolu.

„Díky, Barney,“ řekla hlava státu strážnému. „Až tě budu potřebovat, zavolám.“

„Ale pane prezidentě...“

„Můžeš jít,“ nařídil neoblomně. „Počkej venku. Jde o soukromý rozhovor dvou starých přátel.“ To byla částečně pravda. S Fredem Kleinem se znali už od dob vysokoškolských studií.

Osobní strážce pomalu prošel kanceláří a zmizel. Z každého jeho kroku bylo cítit nesouhlas.

Když dveře zaklaply, Klein vydechl proud kouře. „Já bych za vámi zašel jako obvykle, pane prezidentě.“

„Ne.“ Sam Castilla zavrtěl hlavou. Jeho titanové brýle se ostře zaleskly ve světle lustru. „Dokud mi přesně neřeknete, na čem jsme s tou čínskou lodí – *Císařovna vdova* se jmenuje? – smíme o tom vědět jen my dva a nejnutnější počet vašich agentů.“

„To je to s vynášením informací tak vážné?“

„Škoda slov,“ posteskl si prezident. „Bílý dům se změnil v jedno obří řešeto. Něco takového jsem ještě nezažil. Dokud moji lidé neodhalí pachatele, musíme se scházet tady.“ Z jeho široké tváře číselo hluboké znepokojení. „Myslíte, že je to další *Jin-che*?“

Klein se okamžitě v duchu vrátil do minulosti. Psal se rok 1993 a schylovalo se k nepříjemnému mezinárodnímu konfliktu, který Amerika nemohla vyhrát. Čínská nákladní loď *Jin-che* vyplula z Číny do Íránu. Americká rozvědka dostala informace, že loď převáží chemické látky, jež lze použít k výrobě zbraní. Po neúspěšném pokusu řešit záležitost diplomatickou cestou nařídil prezident Bill Clinton americkému námořnictvu, aby podezřelé plavidlo pronásledovalo a nedovolilo mu přistát, dokud nepadne nějaké rozhodnutí.

Čína obvinění rozhořčeně odmítla. Přední světoví vůdci se předháněli v prohlášeních. Spojenci spustili povyk. A média po celé zeměkouli referovala o události palcovými titulky. Patová situace trvala nekonečných dvacet dnů. Když Čína nakonec začala řínět zbraněmi, americké námořnictvo přinutilo loď zastavit na otevřeném moři a inspektoři vstoupili na její palubu. Odhalili však jen zemědělské stroje – pluhy, lopaty a malotraktory. Zprávy byly falešné. Spojené státy utrpěly ostudu.

Klein se ušklíbl. Až moc dobře si na tu příhodu vzpomínal. Amerika kvůli ní vypadala před světem jako vyvrhel. Její vztahy s Čínou, a dokonce i se spojenci byly pak léta napjaté.

Pochmurně vydechl a rukou odháněl kouř od prezidenta. „Jestli je to další *Jin-che*?“ zopakoval. „Možná.“

„Možná? To znamená spíš ne, nebo skoro určitě ano? Chci od vás slyšet všechno. A hezky podrobně.“

Klein upěchoval tabák v dýmce. „Jeden z našich agentů je profesionální sinolog. Posledních deset let pracuje v Šanghaji

pro konsorcium amerických firem, které se tam snaží uchytit. Jmenuje se Avery Mondragon. Podařilo se mu zjistit, že *Císařovna* převáží desítky tun thiodiglykolu, který se používá do zpu- chýřujících zbraní, a taky thionylchlorid. Ten se hodí pro výrobu zpu chýřujících i nervově paralytických zbraní. Loď na- ložili v Šanghaji. Teď už je na moři a míří do Iráku. Obě látky se samozřejmě běžně používají v zemědělství, ale stát velikosti Iráku jich rozhodně tolik nepotřebuje.“

„Jak spolehlivá je informace tentokrát, Frede? Sto procent? Devadesát?“

„Důkazy jsem neviděl,“ odvětil Klein vyrovnaně a vypustil obláček kouře, tentokrát ho však zapomněl rozehnat. „Ale Mon- dragon tvrdí, že je to tutovka. Má v ruce originální faktury.“

„Ježíšikriste.“ Castillova široká ramena a mohutný trup jako by zkameněly v křesle. „Nevím, jestli si to uvědomujete, ale Čína je jedním ze signatářů mezinárodní dohody, která zakazu- je vývoj, výrobu, skladování či použití chemických zbraní. Ne- nechá se přistihnout při jejím porušování, protože by to mohlo zbrzdit její snahu ukrajo vat si čím dál větší krajíc z globální ekonomiky.“

„Je to pekelně choulostivá situace.“

„Další chyba by nás mohla přijít draho. Vždyť Čína se chystá podepsat smlouvu o lidských právech.“

Výměnou za finanční a obchodní ústupky Ameriky, k nimž prezident přesvědčil neochotný Kongres, se Čína už téměř za- vázala podepsat bilaterální dohodu o lidských právech. Ta by znamenala zpřístupnění čínských věznic i soudů inspektorům USA a OSN, přiblížení trestního i občanského soudnictví me- zinárodním principům a také propuštění politických vězňů. O podobnou smlouvu usilovali američtí prezidenti už od dob Richarda Nixona.

Sam Castilla ji rozhodně nechtěl ohrozit. I on o ní dlouho snil, z osobních i humanitárních důvodů. „Celé je to strašně ris- kantní. Nemůžeme dovolit té lodi..., jakže se jmenuje, *Císařovna vdova*?“

Klein přikývl.

„Nemůžeme jí dovolit vplout do Basry s nákladem látek pro výrobu chemických zbraní. To je hlavní. Tečka.“ Castilla vstal a začal se procházet po místnosti. „Jestli se vaše informace potvrdí a my po *Císařovně* půjdeme, jak se Číňané zachovají?“ Zavrtěl hlavou a mávl rukou nad vlastními slovy. „Ne, takhle otázka nestojí. My přece víme, jak budou reagovat. Popřou to, vytasí meče a postaví se na zadní. Otázka je, co fakticky podniknou.“ Podíval se na Kleina. „Zvlášť jestli se zase sekneme.“

„To nemůže nikdo předvídat, pane prezidente. Na druhou stranu, žádná země si nemůže dovolit velkou armádu a nukleární zbraně, aniž by je někdy někde nepoužila, třeba jen proto, aby ospravedlnila vynaložené náklady.“

„Nesouhlasím. Jestli se jí hospodářsky daří a lidé jsou spokojení, vůdce si může dovolit armádu a nemusí ji nasadit do akce.“

„Pokud Čína bude chtít využít ten incident jako záminku, že jí vyhrožujeme, samozřejmě by mohla obsadit Tchaj-wan,“ pokračoval Fred Klein. „Touží po tom už desítky let.“

„Pokud vycítí, že na to neodpovíme, tak jistě. Také tu máme střední Asii, kde už Rusko neznamená tak velkou regionální hrozbu.“

Šéf Alfý vyřkl slova, na která se oba báli pomyslet. „Čína má nukleární rakety dlouhého doletu. Jsme na ráně stejně jako všechny ostatní země.“

Castilla se zachvěl. Klein si sundal brýle a mnul si spánky. Mlčeli.

Prezident nakonec vzdychl. Udělal rozhodnutí. „Dobře, řeknu admirálovi Brosemu, aby nařídil námořnictvu sledovat *Císařovnu*. Označíme to za běžnou akci. O skutečné situaci se dozví jen a jen Brose.“

„Číňané zjistí, že pronásledujeme jejich loď.“

„Budeme zdržovat. Uvidíme, jak dlouho s tím vystačíme.“ Prezident vykročil ke dveřím, kde strnul. Když se otočil, jeho tvář byla protáhlá a zasmušilá, kůže pod bradou stařecky povadlá. „Potřebuju důkaz, Frede. Co nejdřív. Sežeňte mi soupis nákladu.“

„Dodám vám ho, Same.“

Prezident Castilla kývl, otevřel dveře a se svěšenými rameny vyšel z místnosti. Jeden z agentů tajné služby za ním zavřel.

Klein znovu osaměl. Zamračeně promýšlel další krok. Když uslyšel motor prezidentského auta, rozhodl se. Otočil se v křesle k malému stolku, na němž ležely dva telefony. Jeden byl červený – přímá šifrovaná linka k prezidentovi. Druhý měl modrou barvu a také byl zabezpečený. Zvedl modré sluchátko a navolil číslo.

STŘEDA 13. ZÁŘÍ **KAO-SIUNG, TCHAJ-WAN**

Po středně propečeném hamburgeru a láhvi tchajwanského piva v lokále Smokey Joe se Jon Smith vydal taxíkem do přístavu. Do odpoledních jednání v grandhotelu Chi-Laj, kde ho měl čekat starý přítel Mike Kerns z pařížského Pasteurova ústavu, zbývala ještě hodina.

Smith byl v Kao-siungu – druhém největším městě Tchaj-wanu – už skoro týden, ale až teď se mu naskytla šance se tu trochu porozhlédnout. Vědecké konference měly obvykle nabítý program, aspoň podle jeho zkušeností. Smith pracoval v Lékařském výzkumném ústavu infekčních chorob armády USA. Byl lékařem, vědcem a také podplukovníkem. Na chvíli opustil rozdělanou práci na obraně proti antraxu a odskočil si na mezinárodní shromáždění tichomořských států na téma vývoj v molekulární a buněčné biologii.

Ale vědecké konference jsou jako ryby a hosté: po třech dnech se omrzí.

Kráčel v civilu po nábřeží a obdivoval velkolepý nákladní přístav, po Hongkongu a Singapuru třetí největší na světě. Zavítal sem už před lety, než vyhloubili tunel na pevninu a rajský ostrov se stal další ucpanou částí doků. Bylo jasno jako na pohlednicích, takže Smith na jižním horizontu snadno rozlišil ostrov Liu-čchiu.

Čtvrt hodiny se pak procházel prosluněným dnem. Nad hlavou mu kroužili rackové a v uších zněl čilý ruch přístaviště.

Nikde ani náznak sporu o budoucnosti Tchaj-wanu: zda zůstane nezávislý, nebo si ho podrobí či nějak koupí pevninská Čína, která ho odjakživa prohlašovala za svou nedílnou součást.

Nakonec mávl na taxi a nechal se odvézt do hotelu. Sotva se uvelebil na zadním sedadle, ve sportovním saku mu začal vibrovat mobilní telefon. Nebyl to jeho běžný přístroj, ale speciální mobil ukrytý v tajné kapse. Samozřejmě byl šifrovaný.

Tiše se ohlásil: „Smith.“

„Tak co konference, podplukovníku?“ otázal se Fred Klein.

„Pěkná nuda,“ přiznal.

„Pak jistě uvítáte menší rozptýlení.“

Smith se v duchu pousmál. Nebyl totiž jen vědec, ale také tajný agent. Vyvážit tyto dvě součásti života bylo dost těžké. „Menší rozptýlení“ by opravdu neuškodilo, ale na nic zásadního, co by vyžadovalo maximální soustředění, nebyl připraven. Skutečně se chtěl vrátit na konferenci. „Sem s ním.“

Ze vzdálené kanceláře na břehu řeky Anacostii mu Klein popsal situaci.

Smith ucítil zamrazení, v němž se mísily obavy s očekáváním. „Co mám udělat?“

„Dneska večer zajet na ostrov Liu-čchiu. Měl byste mít spoustu času. V Lin-jüanu si půjčte loď, klidně někoho podplatte a ať jste v devět na ostrově. Přesně v deset budete v malé zátce na západním pobřeží. Přesná poloha, orientační body a místní označení jsme poslali faxem spolupracovníkovi Alfý v Americkém institutu v Tchaj-wanu. Dostanete je osobně do ruky.“

„A co v té zátce?“

„Sejdete se s naším dalším agentem, Averym Mondragonem. Heslo je ‚orchidej‘. Doručí vám obálku se skutečným seznamem nákladu *Císařovny*, na jehož základě byla Iráku vystavena faktura. Potom pojedete rovnou na letiště v Kao-siungu. Tam nasednete do vrtulníku jednoho z amerických křižníků kotvících v oblasti. Předáte seznam pilotovi. Adresa je Oválná pracovna. Rozumíte?“

„Stejně heslo?“

„Ano.“

„A co pak?“

Smith slyšel, jak šéf Alfy zabafal z dýmky. „Pak se vrátíte na tu svoji konferenci.“

Telefon oněměl. Smith se usmál. Jasný, jednoduchý úkol.

Chvíli nato taxík zastavil před hotelem Chi-Laj. Smith zaplatil šoferovi, vešel do haly a zamířil k přepážce půjčovny aut. Až dorazí kurýr z Tchaj-peje, Smith zajede po pobřeží do Lin-
-jüanu a vyhledá rybářskou loď, která ho tiše dopraví na Liu-
-čchiu. Když ji nenajde, tak si nějakou půjčí a bude řídit sám.

Jak procházel vestibulem, z křesla hbitě vyskočil drobný Čí-
ňan a zastoupil mu cestu. „Aáá, tady jste, pane doktore. Je mi ctí
vás poznat osobně. Vaše přednáška o teoretické práci zesnulého
doktora Chamborda na molekulárním počítači byla výborná.
Duševní potrava pro labužníky.“

Smith přijal uvítání i poklonu s úsměvem. „Vy mi lichotíte,
doktore Liangu.“

„Ale vůbec ne. Napadlo mě, jestli byste se mnou a některými
kolegy ze Šanghajského biomedicínského ústavu nezašel dnes-
ka na večeři. Velice nás zajímá práce vašeho Institutu a CDC na
nových virech, které nás všechny ohrožují.“

„To bych velice rád,“ odpověděl Smith uhlazeným hlasem,
jemuž vdechl lítostivý tón, „ale dnes večer mám bohužel jiný
program. Neměli byste volno někdy jindy?“

„Ozvu se vám, jestli dovolíte.“

„Jistě, pane doktore.“ Jon Smith pokračoval k recepci, du-
chem už však byl na ostrově Liu-čchiu.